

'Beter dan Harry Potter, volgens mijn zoon (10)'

Camilla Norli, VG, beste boeken van het jaar

ZONNE VANGERS

Het geheime verbond

Ida Tufte Michelsen

Twee verhuishagens

De witte huizen van Evelsoy baadden in het zonlicht toen de veerboot met de verhuishagen bij de steiger aanlegde. Het was de eerste keer dat Alma op een eiland ging wonen, en dit leek een mooi eiland te zijn.

‘Daar is de hoofdweg,’ zei Simon, die zich zoals gewoonlijk van tevoren had ingelezen. ‘Die heet de Evelsoy laan. Wij gaan op nummer 22A wonen.’

De wagen rolde langzaam van de laadklep en reed de steile weg omhoog. Aan beide kanten van de laan stonden keurig gekapte kastanjabomen zij aan zij. Niet één tak was te lang en niet één boom was hoger of mooier dan de rest.

‘Kijk eens hoe prachtig, Alma. Hier zullen we vast een tijd blijven, let maar eens op.’

Haar vader zei altijd hetzelfde wanneer ze gingen verhuizen. En ze verhuisden vaak, daarom wist Alma wel beter. Er was niet meer nodig dan een raam dat tochtte, nieuwe burens of een vogel in de buurt die te luid floot en hup, de verhuishagen was alweer besteld. Alma snapte er niet veel van, maar het maakte niet uit wat ze zei. Als haar vader het eenmaal besloten had, dan gebeurde het ook.

Simon krabde in zijn zwarte, stugge haar terwijl hij de cijfers las op de brievenbussen die langs de laan stonden. Toen deed hij het knipperlicht aan. Er waren verder geen auto's of mensen te zien, maar voor Simon Freng waren verkeersregels net als andere regels. Daar hield je je aan.

De verhuiswagen reed door de smeedijzeren toegangspoort van Evelsoyalaan 22A. Alma opende de autodeur en sprong op het grind van de oprit. Het huis was witgeverfd en had donkerblauwe luiken aan weerszijden van de ramen. Het was smal en scheef, alsof de wind het omver had willen blazen, en telde drie verdiepingen. Naast de voordeur stond een grote appelboom vol bloesem.

‘Daar is jouw kamer.’ Simon wees omhoog naar een raam helemaal bovenin. ‘Het beste uitzicht van het huis!’

Alma tuurde naar de bovenste verdieping. Was het huis niet veel te smal om zo hoog te kunnen zijn?

‘Maar ik heb hoogtevrees, dat weet je toch?’

Simon keek haar aan en zette zijn handen in zijn zij. De kleine frons, die altijd verscheen wanneer hij vond dat ze zich aanstelde, was duidelijk tussen zijn wenkbrauwen te zien.

‘Alma Freng, jouw kamer bevindt zich binnen in een huis, drie stevig gebouwde trappen vanaf de begane grond. Er is geen enkele rationele reden om hoogtevrees te hebben op de derde verdieping.’

Hij knikte vastberaden, alsof het onmogelijk was om het niet met hem eens te zijn, en tevreden liep hij om de verhuiswagen heen. Alma hoorde hoe hij aan het slot morrelde. Even later ging de achterklep open en Borre, hun hond, sprong naar buiten. Alma aaide hem over zijn kop en verzamelde moed voor de test van geduld die nu ging komen. Simon had namelijk een systeem. Elke kamer had een kleurcode en alle verhuisdozen waren voorzien van een kleur en een cijfer of letter. Groen 4 betekende bijvoorbeeld de vierde la in de keuken en blauw A betekende de ladekast in de hal. Als je in de

deuropening van een nieuwe kamer stond, hoefde je alleen maar de lijst te volgen, en dan wees het zich vanzelf. Tenminste, volgens Simon.

Alma tilde een doos uit de wagen. Nog even volhouden, dacht ze, en ze slenterde naar de voordeur van haar nieuwe huis.

Later die dag, toen de zon al onder was gegaan, werd er nóg een verhuishwagen uitgeladen op het eiland. Deze was op twee belangrijke manieren anders dan die van de familie Freng. In de eerste plaats was de lading aanzienlijk kleiner: ze bestond slechts uit een bescheiden fauteuil, een smal inklaptafeltje en een koffer met een regenjas en drie boeken. In de tweede plaats was de verhuishwagen ongezien op het eiland aangekomen, goed verborgen in het donker van de nacht.

De vrouw die uit deze verhuishwagen stapte was elegant gekleed. Ze droeg een nette, zwarte pantalon en een gladgestreken witte blouse waar geen enkel vlekje op te vinden was. Als ze niet midden in de nacht verhuisspullen aan het uitladen was en deze bovendien boven op het dak van een huis neerzette, had je misschien kunnen denken dat ze naar het theater ging. Haar haar was bijeengebonden in een strak knotje in haar nek, en een dikke grijze streep viel op tussen de verder donkere lokken.

De vrouw begon met het inrichten van het dak. Ze nam haar tijd, en in het licht van de maan liep ze langzaam en voorzichtig heen en weer over de dakpannen. De fauteuil zette ze achter de schoorsteen neer. Het inklaptafeltje zette ze ernaast, terwijl de boeken en de regenjas in de koffer bleven liggen.

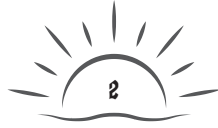
Toen de vrouw klaar was, ging ze in de stoel zitten. Ook al stond die verstopt achter de schoorsteen, ze had goed zicht op het grootste deel van het huis van de familie Freng. Ze staarde naar de derde verdieping, en knikte toen ze de groen

met wit gestreepte gordijnen voor een van de ramen zag hangen.

De vrouw glimlachte tevreden en stond op uit de stoel. Met een handige beweging pakte ze de gouden ketting vast die ze om haar nek had en hield hem omhoog. Er hing een klein kistje van glas aan, niet groter dan een luciferdoosje, gevuld met een fel licht. Alsof er in het kistje een klein stukje zee zat waar de zon op scheen.

De vrouw tilde haar andere hand op, knipte met haar vingers en toen, *floep*, was ze verdwenen.

Welkom, Alma

De volgende ochtend stond Alma bij het aanrecht in de keuken en staarde naar de alfabetische lijst die op de deur van de koelkast hing.

Ze was moe en voelde zich zenuwachtig, en ze had geen zin om het broodbeleg uit de koelkast te pakken en aan het ontbijt te beginnen. Op dit moment was ze nog maar een paar boterhammen met kaas verwijderd van haar eerste dag op weer een nieuwe school.

Alma haatte eerste schooldagen. Ze wist niet wat er de vorige dag aan huiswerk was gegeven, welk tafeltje voor haar was of waar ze de wc's kon vinden. Maar het ergste was dat ze de andere leerlingen nog helemaal niet kende. Wie was aardig en wie was gemeen? Was er iemand voor wie ze moest oppassen? Dat was namelijk vaak zo.

Er stond geen enkele verhuisdoos meer in de keuken. Die had Simon alweer opgeruimd. Alma nam de lijst door, op zoek naar het broodmes.

‘Groen 29,’ las ze hardop.

Borre antwoordde haar met een korte brom. De hond van de familie Freng, duidelijk de zwaarste van alle drie, zat al

klaar bij de keukentafel. Zijn brom betekende waarschijnlijk iets als ‘Schiet verdorie eens op, ik heb honger’, dacht Alma. Borre had namelijk altijd honger en dat was niet zo gek. Want zelfs als hij met zijn achterwerk stevig op de vloer zat, kon hij met gemak bij zijn bord, dat op de keukentafel klaarstond naast dat van Alma. Zo groot was hij.

Het was niet helemaal duidelijk wat voor ras Borre was. Volgens Simon was het een kruising tussen een poedel en een bruine beer. Haar vader had Borre een aantal jaar geleden gekocht, vlak nadat ze weer eens verhuisd waren, om Alma op te vrolijken. Dat had gewerkt, maar Simon, die niet veel verstand van dieren had, had gewoon de kleinste puppy gekocht die er in de dierenwinkel te vinden was. Zijn theorie was dat een kleine puppy een kleine hond zou worden. Maar dat was, in zijn eigen woorden, een gruwelijke vergissing geweest.

Alma legde op elk bord twee boterhammen met kaas. Borre viel op zijn boterhammen aan alsof ze leefden en op het punt stonden om ervandoor te gaan.

‘Zo, klaar voor je eerste dag?’ vroeg Simon, terwijl hij aan tafel ging zitten.

Alma ontmoette zijn blik en knikte.

‘Ik heb je rugtas ingepakt,’ ging hij verder. ‘Je nieuwe schoolboeken lagen zoals afgesproken onder het bankje op de veranda. Je potloden zijn geslepen en je boeken zijn gekaft.’

‘Dank je,’ antwoordde Alma.

‘Met extra bescherming op de hoeken,’ voegde hij eraan toe.

‘Ik had niet anders verwacht.’

Simon liep naar de koelkast en viste er een broodtrommel uit. ‘Ik heb er nog wat extra roosjes broccoli in gedaan, dan kun je die delen met je nieuwe klasgenootjes.’

Alma ademde diep in en wilde haar vader vertellen wat een slecht idee het was om op haar eerste dag in een nieuwe klas stukjes broccoli uit te delen, maar ze hield zich in. Ze

wilde niet langer over haar eerste schooldag praten.

Simon legde zijn aktetas op het aanrecht en haalde er een stapeltje papieren uit, die hij begon te sorteren. ‘Gezonde zeelucht,’ mompelde hij en hij glimlachte. ‘We gaan ons hier vast en zeker thuis voelen, Alma.’

Alma keek om zich heen in de nieuwe keuken. De wanden waren kaal. Geen foto’s van familie of vrienden. De enige plek waar iets hing, was de lange wand in de hal. Die was volgehangen met Alma’s jaarlijkse officiële schoolfoto’s. De ‘opschepwand’, zoals Simon hem noemde. Tegenover wie hij opschepte, wist ze niet. Ze kregen immers nooit bezoek. In het appartement op Weklerkollen, waar ze een paar jaar geleden woonden, ontdekten ze pas dat de deurbel het niet deed toen de nieuwe huurders kwamen.

‘De eerste dag in een nieuwe klas... Spannend, hoor,’ ging Simon verder, terwijl hij een vel papier naar Alma toeschoof. Het was een plattegrond. ‘De snelste route van ons huis naar de school is hierop rood gemarkeerd. Met de gemiddelde snelheid van iemand met jouw beenlengte zul je er ongeveer negen minuten over doen. School begint over twintig minuten, dus –’

Plotseling werd Simon onderbroken door een welbekend fanfaredeuntje dat elke ochtend uit de radio galmde. Het klonk net alsof er een orkest bij hen op het aanrecht zat.

Toen de muziek weer weggestorven was, klonk er een stem: ‘Het is acht uur en tijd voor een nieuwsbericht van jullie Grootminister, Gabriella Grubel, over de stand van zaken in het land.’

‘Wat ik wilde zeggen,’ riep Simon, ‘is dat de schoolbel over twintig minuten gaat, dus is het tijd om onze tanden te poetsen!’

Een vrouwenstem nam de microfoon over. ‘Goedemorgen, beste landgenoten,’ was het laatste wat Alma hoorde voor ze achter haar vader aan door de gang liep.

Eigenlijk moest je naar de hele ochtendtoespraak luisteren, elke dag. Dat was de regel die Gabriella Grubel had ingesteld. Maar ook al volgde Simon de meeste regels, hij had zich nooit zo veel van deze aangetrokken. Eerder het tegenovergestelde, zo leek het, want hij bedacht elke morgen weer een excuus om de keuken uit te lopen precies op het moment dat de stem van de Grootminister uit de radio klonk.

Simon bleef bij de voordeur staan en wees naar de verweerde poster met ouderwetse weersvoorspellingen, die in alle huizen die Alma zich kon herinneren op de voordeur had gehangen. De tekeningen op de poster stelden verschillende weers-typen voor, met bijpassende spreuken. De kleuren waren helemaal vaal geworden en de hoekjes waren zo versleten van het steeds weer vastplakken en loshalen dat Alma verbaasd was dat de poster opnieuw een verhuizing had overleefd.

Simon was helemaal in de ban van het weer en deed altijd erg zijn best om zich naar de omstandigheden te kleden. Hij wees naar een tekening van een paar huizen met een blauwe lucht erboven. Eronder stond met sierlijke letters geschreven: 'S AVONDS ROOD EN 'S MORGENS GRIJS, GA GERUST OP REIS.

'Het ziet er nu grijs uit, maar het wordt de hele dag mooi weer. Met deze temperatuur is je spijkerjasje een goede keuze. Dat hangt bij geel B.'

Hoewel alle bewoners van het huis de keuken hadden verlaten, was er toch iemand die naar de ochtendtoespraak luisterde. Ze zat op het dak van het nabijgelegen huis, in een fauteuil verstopt achter de schoorsteen, en hoorde alles door het keukenraam dat openstond.

Ze keek naar de bovenste verdieping en haar oog viel op het meisje dat tussen de gordijnen door tevoorschijn kwam. De vrouw knikte en noteerde iets in een boekje dat op haar schoot lag. Ze bleef het meisje volgen met haar blik, tot zij tot drie

keer toe een ander T-shirt had aangetrokken, haar tanden had gepoetst en daarna weer uit het zicht verdween. Toen stopte de vrouw het notitieboekje in haar zak. Ze tilde haar ene hand op, knipte met haar vingers en verdween.

Alma liep langs de laan. Evelsoy was een mooi en netjes eiland, zag ze. De huizen waren pas geveerd en glansden in het zonlicht. Zelfs de stoep was zo mooi en schoon dat er nog geen steentje lag waar het niet hoorde. Precies de juiste plek voor Simon, bedacht ze.

Alma naderde de rotonde die volgens de plattegrond in het midden van Evelsoy lag, en ging verder over de stoep aan de linkerkant. Ze kwam langs een café dat nog gesloten was en een supermarkt met rode luxaflex waar met grote letters BUNDERUDS op stond geschreven. Ook die was nog dicht.

In de vorige straat waar ze hadden gewoond, de Strakoffstraat, riep meneer Flessmok vanaf zeven uur 's ochtends de aanbiedingen van de dag om en zag de hele straat al zwart van de mensen nog voordat Borre ook maar een ooglid had opgetild. Daarom voelde het nogal wonderlijk om hier zo alleen te lopen. Ze had zich nooit onveilig gevoeld tussen de mensen in de grote stad, en bovendien was de politie, of de 'Grubelgroep' zoals ze werden genoemd, nooit ver weg geweest. Alma was er zo aan gewend om de bordeauxrode uniformen te zien dat hun afwezigheid op Evelsoy haar een beetje zenuwachtig maakte.

Er stonden steeds minder huizen langs de weg en steeds meer bomen, tot er aan beide kanten alleen nog maar bos te zien was.

Volgens de plattegrond zou er nu een nieuwe weg moeten zijn, aan de rechterkant. Alma bleef staan en staarde naar de steile berghelling. Helemaal bovenaan zag ze nog net een dak, met op elke hoek een toren. Ze herkende de torens van een foto op de plattegrond. Het was de school.

Moest ze helemaal daarheen? Maar hoe dan? Voor zover ze kon zien was er hier geen weg, alleen maar bos.

Haar hart begon sneller te slaan. Klopte de plattegrond van Simon wel? Ze stak de laan over en keek langs de bomen het bos in. Het was precies zoals ze al vreesde. Een overwoekerd pad slingerde omhoog. Het moest een oude plattegrond zijn. Hier had al jaren niemand gelopen.

De gedachte dat ze al op haar eerste dag te laat zou komen veroorzaakte een knoop in haar maag. Er zat niks anders op dan een aanloop te nemen en het op een draffe te zetten.

Het pad was gelukkig makkelijk te volgen, tot ze plotseling struiken en takken tegenkwam die ze niet meer kon ontwijken. Een paar keer bleef ze met haar haren vastzitten, maar ze rukte zich los en rende verder.

Alma begon moe te worden, maar ze minderde geen vaart. Ze móést tegelijkertijd met de rest aankomen. Ze wist uit ervaring dat het zelden een goed idee was om op te vallen.

Ze naderde de top van de berg en ineens zag ze de school door het dichtbegroeide struikgewas. Het grote stenen gebouw torende hoog boven een grijs schoolplein uit. Het leek op een gevangenis. Alma haalde diep adem en wilde net verder lopen, toen ze plotseling een geluid hoorde. Ze draaide zich om. Het was volstrekt stil in het bos achter haar. Was er iemand, daar tussen de bomen? Alma huiverde.

De afgelopen weken had ze een paar keer het gevoel gehad dat iemand haar achtervolgde. Ritselende blaadjes verrieden vreemde bewegingen in bomen waar ze langs was gelopen, en mysterieuze schaduwen waren weer verdwenen voor ze kon onderzoeken van wie of wat ze waren. Je bent gewoon gespannen vanwege de verhuizing, had ze tegen zichzelf gezegd. Maar toen was er dat opmerkelijke voorval bij de tramhalte. Sandra, uit haar oude klas, had haar een iets hardere duw gegeven dan gewoonlijk. Alma verloor haar evenwicht en viel in de richting van het spoor. Ze wilde net schreeuwen, maar

toen gebeurde er iets waar ze de laatste tijd vaak aan had moeten denken. Het was net alsof de zwaartekracht omgedraaid werd. Voor Alma het wist, stond ze weer op het perron, alsof ze omhóógevalen was. Niemand had dichtbij genoeg gestaan om haar te kunnen helpen. Het enige logische antwoord dat ze had kunnen bedenken, was dat ze zich het hele voorval had ingebeeld. Maar diep vanbinnen wist ze dat dat niet waar was.

Alma liet haar blik tussen de bomen door gaan.

‘Hallo?’ fluisterde ze.

Toen ging de schoolbel.

Het was niet moeilijk om uit te zoeken waar ze heen moest. WELKOM ALMA stond er met rode letters op grote gelamineerde posters die aan het toegangshek van het plein, bij de ingang, langs de trap omhoog naar de eerste verdieping, door de gang en helemaal tot op de deur van Alma’s nieuwe klaslokaal waren opgehangen.

Hoeveel tijd was er verstreken sinds de schoolbel was gegaan? Eén minuut? Misschien twee, of drie? Ze hield haar oor tegen de deur. Een zacht gemompel klonk door het hout heen. Ze kon nu nog omkeren. Maar toen ging de deur open.

‘Jij moet Alma Freng zijn!’

Een vrouw met een kaarsrecht geknipte pony en een bril keek met een verwonderde blik op haar neer. Alma struikelde over de drempel toen de deur openging, maar ze wist zich gelukkig staande te houden.

‘Ja,’ zei ze zachtjes.

Alma staarde het lokaal in. Haar nieuwe klasgenootjes starden verbaasd terug. Alma ving een glimp van zichzelf op in het raam, en snapte meteen waarom. Er staken dennen-appels en takjes uit haar haren en haar kleren zaten onder de blaadjes.

Alma deed haar mond open, maar zoals gewoonlijk bleven de woorden in haar keel steken. Niet nu, dacht ze, zeg gewoon

iets, wat dan ook! Maar er was maar weinig zo beangstigend als een nieuwe klas. Alma spande haar buikspieren aan alsof ze de woorden naar buiten wilde duwen, maar het hielp niet. Ze greep een takje dat vlak boven haar oor uit haar haren stak en schraapte haar keel. Meestal hielp dat.

Niet opvallen, dacht ze opnieuw. Het was winnen of verliezen, en ze was bezig te verliezen.

‘Ik... Eh, ik zie er niet altijd zo uit,’ zei ze, en ze glimlachte van pure opluchting dat ze iets had gezegd. Plotseling voelde ze zich moedig, alsof het geluid van haar eigen stem haar een zetje in de juiste richting gaf. ‘Het is echt takkeweer vandaag.’

Ze dacht dat ze om haar grapje zouden lachen. Heel eventjes was ze vergeten hoe dit ook alweer werkte. In een nieuwe klas bestond er geen welwillendheid. Daar zaten ze niet te wachten op een nieuw klasgenootje en had niemand behoefte aan een nieuw vriendje. De leerlingen die vlak voor haar zaten draaiden hun hoofd snel weg en gniffelden achter hun opengeslagen boeken. Ze lachten haar uit. Daar was geen twijfel over mogelijk.

Alma voelde hoe haar wangen rood werden.

‘Welkom, Alma. Mij mag je mevrouw Krille noemen. Het zou fijn zijn als je morgen op tijd bent. Je plek is daar.’

Alma keek naar de vloer, knikte en liep naar het lege tafeltje in de hoek.

‘En pak meteen je wiskundeboek erbij. We zijn op pagina 215.’

Alma opende haar rugtas en haalde er een boek uit dat voor wiskunde moest zijn.

‘Nee maar, wat een mooie kaft, Alma. Dat belooft veel goeds!’ Mevrouw Krille stond ineens naast haar tafeltje.

Alma staarde naar het boek dat voor haar lag. IK ♥ VAN SCHOOL, stond in roze letters overal op het kaftpapier.

Ze hoorde een aantal kinderen grinniken, maar had niet de moed om te kijken wie het waren. Het maakte ook niet

uit. De slag om Evelsoy had ze verloren, en dat al binnen een paar minuten op haar eerste dag. Was dat een nieuw record? Gelukkig hoefde ze hier maar een halfjaar te blijven, misschien maximaal twee jaar. Algauw zou de verhuiswagen weer besteld worden. Twee jaar was niet zo lang. Nee joh, twee jaar was zo voorbij, zei ze bij zichzelf en ze opende het wiskundeboek.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Alma Freng og solfangerne*

Verschenen bij H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard)

© 2020 Ida Tufte Michelsen

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Rymke Zijlstra

Omslagafbeelding: Jon Arnold Images Ltd / Alamy Stock Photo; iStock

Omslagontwerp: Splendid Grafisch Ontwerp

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5778 3 (e-book 978 90 261 5779 0)

NUR 283, 284